

Gyászol a Magyar Kodály Társaság
2017 januárban három Örökös Tiszteletbeli
Tagunktól vettünk búcsút
Mohayné Katanics Mária
Dr. Legányné Hegyi Erzsébet
Erkel Tibor
Emléküket tisztelettel őrizzük!

Legányné Hegyi Erzsébet emlékére

Legányné Hegyi Erzsébet Nagykanizsán született 1927. november 4-én. Tanulmányait a budapesti Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskolán végezte 1946 és 1951 között, Zongora- és Karvezető-Énektanárképző szakon.

1951-től tanított a Zeneakadémián, az intézménynek 1980 óta egyetemi tanára volt. 1970 óta hazai és nemzetközi Kodály-tanfolyamokat vezetett tizenegy amerikai egyetemen, Angliában, Dániában, Japánban és a kecskeméti Kodály Intézetben. A Kodály-módszer szellemében számos pedagógiai művet, szolfézsgyakorlat-gyűjteményt, példatárat, módszertani munkát, elméleti tanulmányt publikált.

A Zenetudományi szak hallgatói, 1953-ban.

*Gábrly György, Hoffer Péter, Székely András, Vikár László, Pernye András,
Tóth Margit, Kárpáti János, Bónis Ferenc, Olsvai Imre.*

Vendéghallgató: Hegyi Erzsébet

Ísmét eltávozott közülünk egy valódi Mester: életének 90. évében, 2017. január 24-én elhunyt *Legányné Hegyi Erzsébet*, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem és a Weiner Leó Zeneművészeti Szakközépiskola egykori tanára.

Félszázaddal élte túl pályájának talán legmeghatározóbb Mesterét, Kodály Zoltánt. A magyar szolfézs- és zeneelmélet-oktatásban nélkülözhetetlen – kivételes precizitásuk, módszerességük, tartalmi dimenzióik révén

voltaképp egyedülálló – könyvek, kötetek szerzője (illetve összeállítója) volt. Általában is generációk nevelőjeként emlékeznek meg Róla: mint *nevelőről* – a szó legszorosabb értelmében. Szerencsére megérhette még a kiemelkedő pedagógiai tevékenységéért járó okleveles elismerést a Magyar Művészeti Akadémia jóvoltából (2014).

E sorok írója is azok között lehetett, akik látogatták óráit. Gondolkodása mindig rendszerszerű volt, abban a szellemben, amit mestereitől ezen a téren elsősorban *Bárdos Lajostól* – örökölt – és örökített is tovább. Ennek teljessége és tágassága vezette mindenkor, járjon bár részint kitaposatlan utakon. Holott a rendszerszerű gondolkodás lehetősége – egyben áldása – igen keveseknek adatott meg éppen akkor: a „nagy felbomlás” korában.

Hit kellett hozzá. Oly időkben, melyeket sokkal inkább a szkepszis hangja uralt. Példát nyújtott szerénységből, alázatból; hűségből a hagyományok, elődeinek szellemi hagyatéka iránt. A valódi Mester életével is mintegy utat mutat, s Ő ezt tette. Csöndes elmélyültségével, elkötelezettségével mindannak a legélesebb ellentétét megtestesítve, s követhető példát is fölmutatva ily módon, amit az önmegvalósítás bővületében élő közelmúlt – és ugyanúgy a vergődő jelen – harsány jelszavai csak magukban sűrítettek-sűrítének. Márpedig önmegvalósítóból nem lesz igazi Mester, legföljebb olyasvalaki, aki újabb és újabb fajta tülekedések számára teremt távlatot. Ővé a lárma – a Mesteré a csönd. De az önmegvalósító egoizmus korának is vége szakad egyszer.

Legányné Hegyi Erzsébet, s a maguk területén mindenkor alázattal *szolgálók* példája, élő mécsesként világít most is: akkor is majd. A valódi jelentőség pedig bizvást szemtávolságon belülré kerülhet egy emelkedettebb korban.

Emlékét tisztelettel őrizzük!

Sziklavári Károly

